

Стварање

Песма... Моја огромна љубав! Стихови које пишем у тренуцима надахнућа чине ме срећном, а сва своја осећања, жеље и снове најлакше изразим кроз стихове.

Све моје песме су доживљене, искрене и у свакој чучи и скрива се део мене, они осмеси или сузе које не уем или не желим да изговорим гласно.

Кажу – то је уметност. Могуће је да јесте... Ипак ме збуњује сопствена потреба да будем присутна у разоткривању нечијег надахнућа како бих црпила своју нову песничку инспирацију.

Уживам да будем модел на уметничким фотографијама свог пријатеља Марка. Управо је један спонтани сусрет његове залуђености фотографијом и мога песничког сањарења обелоданио јединство двају уметности. Када је Марко рекао: „ Понеси неку белу хаљину и црвене руже, сликаћемо се у води“ , нисам губила време, него узела мамину венчаницу и убрала букет црвених ружа из баште. Нестрпљиво сам чекала Марка да наша авантура почне.

Отишли смо до оближње шуме, на обалу канала и убрзо смо пронашли место за фотографисање.

„ Обуци ту хаљину!“, рекао је. Увек је пристојан и окрене главу када се пресвлачим.

Брзо сам била спремна. А онда неочекивани преокрет: комараца је било безброј, а вода у каналу пуна муља и траве... Нимало привлачно. Намршила сам се, а Марку ништа није могло да наруши визију, само је тихо рекао: „Хајде, ући у воду, сигуран сам да неће бити превише страшно.“ Није ми се уопште допала идеја. Тада Марко, опет неочекиван гест, ставља у воду меко платно и прекрива муљ. Пошла сам том стазом и за час сам била у води. Морам да признам, језа ме обузимала. Лежала сам у мутној води, у венчаници, а Марко је фотографисао: шкљоц-шкљоц, и поново, и поново...

Нелагоде је нестало када сам почела да пливам. Поквасила сам и косу. Ухватила сам се за степенице које су биле изломљене, али су могле да послуже као помоћ приликом овог нашег „ уметничарења“. Марко ми је додао црвене руже и рекао: „ Много си лепа са тим капљицама по лицу!“ Заронила сам у воду заједно са букетом ружа, а када сам изронила, лагано сам се препустила води, која ми се чинила као удобна постеља. И зачух: „Браво Јоци!“ То је био узвик потврде успеха наше мисије. Марко је ускочио у воду и поново се зачуло: шкљоц-шкљоц...

Фотоапарат је био подешен тако да нас заједно услика. Мој фотограф ме је нежно ухватио за руку , помогао ми је да изађем из воде и одмах смо, онако мокри, погледали фотографије. Биле су фантастичне већ на прво гледање.

Пресвукли смо се и пошли кући.

Марко је отишао да сређује фотографије. А ја?

Тада изрони из мене неописиво јака потреба да пишем. Стихови су се ређали један за другим, а када сам видела најуспешнију фотографију коју ми је Марко послао, она је проговорила и нудила ми три, пет, ...ма, безброј начина да искажем своје надахнуће! Она је шапутала, а ја сам стварала песму.

Сваки откуцај мога срца био је забележен. Настала је фотографија. Родила се и песма. Не знам како је куцало срце младог фотографа, али судећи по његовом делу, или ми се чини, срца су нам бубњала у истом ритму.

Љубав је зрачила из фотографије, слободно, светлуцаво, младалачки, а моји стихови јасно говоре баш о таквој љубави- лепршавој попут поветарца који је благо таласао воду, попут капљица које су љубиле моје лице и попут додира Маркове и моје руке. Е, то је уметност! Или, имате неки други назив за ово наше стварање?

Јасно осећам да је моја љубав постала снажнија, старија, паметнија. Тајна кутија са мојим песмама богатија је за нову станарку, а моје срце још увек куца онако како је куцало у Марковом присуству...

Јована Гровић